

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת בא תשפ"ד תהא שנת פדה נפשי.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז

[/https://toremez.org](https://toremez.org)

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7jH0js19bumlHE?usp=sharing>

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור למעלה מאלף משפחות

<https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

מִדוּעַ אֲנַחְנוּ מְצַפִּים לִימֹת הַמְּשִׁיחַ שֶׁהֵם

"שָׁנִים אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵין לִי בָהֶם חֶפֶץ"

שֶׁאֵין בָּהֶם זְכוּת וְחוּבָה

מְצִינֵנוּ בְּגִמְרָא (שבת קנא:) "וְהִגִּיעוּ שָׁנִים אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵין לִי בָהֶם חֶפֶץ" אֵלוּ יָמֵי הַמְּשִׁיחַ שֶׁאֵין בָּהֶם לֹא זְכוּת וְלֹא חוּבָה. וּפְלִיגָא דְשְׁמוּאֵל דְּאָמַר שְׁמוּאֵל, אֵין בֵּין הָעוֹלָם הַזֶּה לִימֹת הַמְּשִׁיחַ אֶלָּא שְׁעִבּוּד מַלְכוּת בְּלָבָד, שְׁנֵאמַר "כִּי לֹא יִחַדֵּל אָבִיוֹן מִקְרַב הָאָרֶץ". וּמוּבָא בְּסִפּוּר 'דָּף עַל הַדָּף' (סנהדרין צח:) שְׁמַעְתִּי מִהַמְּשִׁיחַ דְּפוֹנִיבֵז' רַבִּי יַחְזְקָאֵל לְעוֹיִנוֹשְׁטֵיין זצ"ל שְׁשָׁמַע מִהַחֶפֶץ חַיִּים אִיךָ מְבַקְשִׁים עַל מְשִׁיחַ, הָרִי נֹאמַר עַל הַיָּמִים הָאֵלוּ יָמִים שֶׁאֵין בָּהֶם חֶפֶץ, וְתַרַץ כִּי בְּאֵמֶת בְּחֻשְׁבוֹן פְּרֻטִי אֵין זֶה פְּדָאִי, אֲבָל צְרִיךְ לְחַשֵּׁב חֻשְׁבוֹן כָּלל יִשְׂרָאֵל וְעַל זֶה פְּדָאִי הוּא. הֵינּוּ אֲמָנָם יְמֹת הַמְּשִׁיחַ הֵם יָמִים שֶׁאֵין בָּהֶם זְכוּת אוֹ חוּבָה כִּי מַלְכוּת ה' תִּתְּנֶלְהָ בְּעוֹלָם, וְכַח הָרַע יִחַלֵּשׁ לְאֻט

לאט עד שיעבר מן הארץ לגמרי, ולא יהיו נסיונות בעבודת ה', וממילא לא ינתן שכר גדול על עבודת ה' בימים אלו כמו בימי הגלות. בכל זאת, יהודי צריך לכאב את צער השכינה וכלל ישראל ולא לעשות חשבונות פרטיים אפלו אם הם ברוחניות לטובת השכר הפרטי שלו שיקבל בעולם הבא.

ונראה לבאר דבריו שהרי כל זמן הגלות יש צערו של משיח שבחבורתו נרפא לנו ובצלו נחיה בגויים. הרי אם יאמרו לאדם שיכול להשיג השגות גדולות בעבודת ה', אם יעשה דבר שבצדקתו יגרום צער לאדם אחר, למרות שעל פי הלכה לא יהיה בזה אסור, איך יערב עליו לשבת תחת גפנו ותאנתו ולעלות במדרגות עבודת ה' כשהוא יודע שיש אדם אחר שסובל יסורים נוראים בשביל זה ממש. וכל שכן כהן שמלבד צערו של משיח, יש צערם של מליוני יהודים שלא זכו לשבת באהלה של תורה וצער השכינה וכו'. איך יערב עלינו לשבת באהלה של תורה ולא לצפות ולהחיש את הישועה בגלל טובתנו הרוחנית הפרטית, הלא זה הפך כל עבודת המדות והמוסר, ואין חפץ לה' בכל התורה הזאת, וממילא גם לא נקבל על זה שכר אם לא אכפת לנו באמת מצער השכינה.

עוד נראה שגם כשיש קשיא אין זה משנה את האמונה הפשוטה, אם ה' צוה לצפות ולרצות זאת בכל רגע, והנביא דניאל אומר **"אשרי המחכה"**, כנראה שזה הדבר הכי טוב בגשמיית וברוחניות וגם עבור השכר ומכל הבחינות. אלא מאי שיש קשיא. וכי חסרים קשיות וצריך עיון בתורה, לא הכל מבינים, וכל הקשיות שתהינה אינן יכולות להיזי כהוא זה את האמונה הפשוטה; שמה שה' מצוה אותנו לעשות ולרצות, הוא הכי טוב מכל הבחינות. וכפי שמובא ברמב"ם שמי שאינו מחכה לזה הוא כופר בתורה: (מלכים יא, א) **וְכָל מִי שְׂאִינוּ מֵאֲמִין בּוֹ אוֹ מִי שְׂאִינוּ מִחֻקֵּי לְבִיאתוֹ לֹא בְשָׂאֵר נְבִיאִים בְּלִבָּד הוּא כּוֹפֵר, אֲלֵא בְּתוֹרָה וּבַמִּשְׁשָׁה רַבָּנוּ.**

מובא ברמב"ם (מלכים יב, ד) **לֹא נִתְּאוּ הַחֻקִּים וְהַנְּבִיאִים יְמוֹת הַמְּשִׁיחַ לֹא כְּדֵי שִׁשְׁלֹטוֹ עַל כָּל הָעוֹלָם וְלֹא כְּדֵי שִׁיָּרְדוּ בְּעַכְפּוֹם וְלֹא כְּדֵי שִׁיִּנְשְׂאוּ אוֹתָם הָעַמִּים, וְלֹא כְּדֵי לְאָכּוֹל וְלִשְׂתוֹת וְלִשְׂמוֹחַ, אֲלֵא כְּדֵי שִׁיְהִיו פְּנוּיִן בְּתוֹרָה וְחֻקְמֶתָהּ וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם נוֹגֵשׁ וּמַבְטֵל, כְּדֵי שִׁיִּזְכּוּ לַחַיִּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְכֵן בְּרַמְבַּ"ם (תשובה ט, ב) ומפני זה נתאו כל ישראל נביאיהם וחקמיהם לימות המשיח כדי שינוחו ממלכיות שאינן מניחות להן**

לעסוק בתורה ובמצוות כהגון וימצאו להם מרגוע וירבו בחכמה כדי שיזכו לחיי העולם הבא. לפי שבאותן הימים תרבה הדעה והחכמה והאמת שנאמר "כי מלאה הארץ דעה את ה'", ונאמר "ולא ילמדו איש את אחיו ואיש את רעהו", ונאמר "והסירותי את לב האבן מבשרכם", מפני שאותו המלך שיעמד מזרע דוד בעל חכמה יהיה יתר משלמה ונביא גדול הוא קרוב למשה רבנו, ולפיכך ילמד כל העם ויורה אותם דרך ה' ויבואו כל הגוים לשומעו. שנאמר "והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים". וסוף כל השכר פלו והטובה האחרונה שאין לה הפסק וגרעון, הוא חיי העולם הבא. אבל ימות המשיח הוא העולם הזה ועולם כמנהגו הולך, אלא שהמלכות תחזור לישראל. וכבר אמרו חכמים הראשונים אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שעבוד מלכות בלבד. מדברי הרמב"ם משמע שהחכמים נתאוו לימות המשיח שאז יהיו פנויין בתורה ובחכמתה, ולכאורה זה סותר את דברי הגמרא שימים אלו הם ימים שאין בהם חפץ למעלות הרוחניות. אמנם מהמשוך דברי הרמב"ם משמע שפסק כשמואל ש"אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שעבוד מלכות בלבד" והוא חולק על הדעה שהם ימים שאין בהם חפץ. אבל עדין ברור שגם לשיטת שמואל זה יהיה רק לתקופה מסוימת, ובהמשך הזמן של ימות המשיח העולם יזדכך ורוח הטמאה תעבור מן הארץ ויגיעו הימים שאין בהם חפץ. ועדין קשה מדוע אומר הרמב"ם שנתאוו החכמים לימות המשיח שהם זמן קצר יחסית שיהיו פנויין בתורה, ומיד יכנסו לימים שאין בהם חפץ מבחינה רוחנית.

שמעתי באור מהג"ר נפתלי קופשיץ שליט"א על פי המהר"ל (נצח ישראל מ"ו) שאומר ששבת היא מעין עולם הבא, ויום טוב הוא מעין ימות המשיח וההכנה להם היא בסוד ערוב תבשילין. כי ביום טוב יש עדין מציאות של חול בענייני אכל נפש שמתר לחלל, וזה דומה לימות המשיח שהם המעבר בין הקדש לחול ויש עדין מציאות של החול של עולם הזה, עד שנקנס ליום שכלו קדש בעולם הבא. וכשם שביום טוב אי אפשר להכין לשבת, כך בימות המשיח לא יוכלו להכין לעולם הבא. ולכן נאמר עליהם "שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ". אבל כל זה רק למי שלא עשה ערוב תבשילין, כי מי שעושה ערוב תבשילין יכול להכין גם ביום טוב לשבת, ויוכל להכין בימות המשיח עבור העולם הבא. ואיך עושים ערוב

תבשילין של ימות המשיח ועולם הבא, על ידי שמתאונים לימות המשיח, עצם התאונה והצפייה לישועה היא זו שנותנת לחכמים את האפשרות להשיג רוחניות גם בימות המשיח להכין לעולם הבא. כי את ערוב התבשילין עושים היום בזמן הגלות, שהוא בבחינת ערב יום טוב. והיום בזמן הגלות, מי שמצפה לישועה הוא מכין את התבשילין של ימות המשיח והעולם הבא, והוא בעצם מצפה לכל החבילה של הישועה, שהיא ימות המשיח בשלב הראשון ועולם הבא בשלב השני. וזה בעצם מערב את האור של ימות המשיח עם האור של עולם הבא שמתערבים יחד בסוד ערוב תבשילין, בתוך הצפייה של כל אחד ואחד שמצפה להם. לכן אומר הרמב"ם שהחכמים נתאוו כדי שיהיו פנוין בתורה וחקמתה, כי עצם התאונה והצפייה תתן להם להמשיך להכין בימות המשיח לעולם הבא.

וכפי שמובא ברמח"ל (תיקונים חדשים' תשס"ו) שצפייה לישועה מושכת מאור הישועה להיום, לצפות ולראות זאת ולהביא ישועות גם לזמן הגלות. וזאת ממש הבחינה של ערוב תבשילין שאדם מכין ליום טוב ולשבת יחד ומערב תבשיליהם, וזוכה גם לטעם היום בסוד 'טועמיה חיים זכו'.

וכן ערוב תבשילין בגימטריא רגילה וגדולה יחד עם המלים עולה קץ תשפ"ד. וכן **עירוב תבשילין** נרמז באות שניה בפתוב על החי יתן אל לבו לחשב מה יהיה באחריתו ולהכין בעולם הזה לעולם הבא: (קהלת ז, ב) "טוב ללכת אל בית אבל מלכת אל בית משתה באשר הוא סוף כל האדם והחי יתן אל לבו: טוב פעס משחוק פי ברע פנים יטב לב". וכן **עירוב תבשילין** נרמז באות רביעית מסוף המלה בפתוב על הגאולה: (ישעיה מג, יד) "כה אמר יהוה גאלכם קדוש ישראל למענכם שלחתי בבלה והורדתי בריחים כלם וכשדים באניות ונתתם: אני יהוה קדושכם בורא ישראל מלככם: כה אמר יהוה הנותן בים דרך ויבמים עזים נתיבה". וכן **עירוב תבשילין** נרמז ברצף אותיות בפסוק שמרמז על תחית המתים: (איוב י, יא) "עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידיים תשכנני".

והוסיף הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שלכן מצינו בגמרא (יומא כח:) **אמר רבא ואיתימא רב אשי, קים אברהם אבינו אפלו עירובי תבשילין**. כיון שאברהם אבינו איש החסד צפה לגאולה שתבוא מצד החסד, קץ הימין, לכן הוא קים מצות ערוב תבשילין שענינה צפייה לישועה.

וְנִבִּיא חֵלֶק מִדְּבַרֵי הַמֵּהָר"ל שֶׁהִזְכִּירָנוּ: מִמָּה שֶׁהִתְבָּאָר יֵשׁ לָךְ לְדַעַת, כִּי עֲנִין הַמְּשִׁיחַ וְהַנְּהַגָה שֶׁתִּהְיֶה בְּעוֹלָם, שֶׁתִּהְיֶה הָעוֹלָם בְּשִׁלְמוֹת לֹא כְּמוֹ שֶׁתִּהְיֶה הָעוֹלָם הַזֶּה רַק הַזֵּה אַחֲרָת. וּבִפְרָק הַשּׁוֹאֵל "וְהִגִּיעוּ שָׁנִים אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵין לִי חֶפֶץ בָּהֶם" אֵלוּ יָמֵי הַמְּשִׁיחַ שָׁאִין בָּהֶם לֹא זְכוּת וְלֹא חוּבָה. וְיִרְאֶה שָׁאִין לוֹמַר שְׁלֹא יִהְיוּ יִשְׂרָאֵל קוֹנִים עוֹד שְׁלֵמוֹת וּמַעֲלָה לִימוֹת הַמְּשִׁיחַ, רַק שְׁלֹא יוּכַל הַרְשָׁע לְשִׁנוֹת מַעֲשָׂיו שֶׁתִּהְיֶה צָדִיק. וְדַבֵּר זֶה נִקְרָא 'צִיָּאָה לַפֶּעַל', אַחַר שֶׁתִּהְיֶה רָשָׁע כְּבָר שֶׁתִּהְיֶה מַעֲתָה צָדִיק. וּלְכַךְ הַפְּתוּב מִזְהִיר הָאָדָם שֶׁתִּהְיֶה צָדִיק קֹדֶם שֶׁתִּתְגַּלֶּה הַמְּשִׁיחַ, שְׁאֵז בּוֹדָאֵי אֶפְשָׁר שֶׁהַחוּטָא יִחֲזַר בְּתִשׁוּבָה. אֲבָל לִימוֹת הַמְּשִׁיחַ לֹא יוּכַל לַעֲשׂוֹת תִּשׁוּבָה, כִּי אֵין שָׁם שְׁנוֹי שֶׁיִּשְׁנֶה עֲצָמוֹ מֵרַע לְטוֹב שֶׁתִּהְיֶה הַרְשָׁע צָדִיק, אוּ מֵטוֹב לְרָע. אֲבָל אִם כְּבָר הוּא צָדִיק, אֵז בּוֹדָאֵי אֶפְשָׁר שֶׁיִּקְנֶה שְׁלֵמוֹת וּמַעֲלָה יוֹתֵר.

וַיֵּשׁ לַפֶּרֶשׁ כִּי זֶה עֲנִין מִצּוֹת עֲרוּב תִּבְשִׁילִין שְׁיֹם טוֹב הַסְּמוּךְ לְשִׁבְתַּת מְנִיחַ עֲרוּב תִּבְשִׁילִין מִבְּעוֹד יוֹם קֹדֶם יוֹם טוֹב, וְאֵז אִף בְּיוֹם טוֹב יְכוּל לְתַקֵּן מֵאֲכָלוֹ לְשִׁבְתַּת, כִּי מֵה שְׁצָרִיךְ לְתַקֵּן סְעֻדוֹת שִׁבְתַּת קֹדֶם שִׁבְתַּת, רָמַז הוּא שֶׁהַשִּׁבְתַּת מַעֲנִין עוֹלָם הַבָּא, וּמִי שֶׁטָּרַח בְּעָרְבַת שִׁבְתַּת יֹאכֵל בְּשִׁבְתַּת, וּמִי שְׁלֹא טָרַח בְּעָרְבַת שִׁבְתַּת מֵה יֹאכֵל. וַיֹּם טוֹב הַסְּמוּךְ לְשִׁבְתַּת, הֵם יָמִים טוֹבִים שְׁיֵשׁ לָאָדָם, כְּמוֹ יָמֵי הַמְּשִׁיחַ, וְכָל יָמִים טוֹבִים שְׁיֵשׁ לָאָדָם. וְאֵז לֹא יִבְשַׁל בְּתַחֲלָה בְּהוֹן לְשִׁבְתַּת, שְׁאִין יוֹם טוֹב מְכִין לְשִׁבְתַּת שֶׁתִּהְיֶה מִתְקַן בּוֹ בִּימוֹת הַמְּשִׁיחַ שֶׁהֵם יָמִים טוֹבִים, אוּ שְׂאָר יָמִים טוֹבִים שְׁיֵשׁ לָאָדָם לֹא יְכוּל לְתַקֵּן מֵה שְׁיֹאכֵל לְעוֹלָם הַבָּא. שְׁזֶה אֵינוֹ, שְׂאִם מְקַיֵּם מִצּוֹת וּמַעֲשִׂים בְּשִׁבְלִי שְׁיֵשׁ לוֹ הַרְבֵּה טוֹבוֹת וְהוּא מְקַיֵּם מִצּוֹת אֵין זֶה כְּלוּם. לְכַךְ אֵין מְבַשְׁלִין מִתַּחֲלָה מִיֹּם טוֹב לְשִׁבְתַּת. וּלְפִיכֵךְ הָאָדָם אִם הוּא צָדִיק מִפְּנֵי הַטוֹב אֵין זֶה דַּבֵּר. וּלְכַךְ אֵין מִתְקַנֵּין מִיֹּם טוֹב לְסְעֻדַת שִׁבְתַּת, רַק אִם הִתְחִיל לְבַשֵּׁל לְפָנֵי יוֹם טוֹב הוּא מְבַשֵּׁל אִף בְּיוֹם טוֹב, שְׁזֶה מוֹכַח שְׁלֹא בְּשִׁבְלִי יוֹם טוֹב הוּא מְבַשֵּׁל לְשִׁבְתַּת עַד שְׁלֹא יִהְיֶה רָשָׁאי לְבַשֵּׁל מִתַּחֲלָה לְשִׁבְתַּת שֶׁהָרִי הִתְחִיל כְּבָר לְפָנֵי יוֹם טוֹב.

מה הפרוש שלפני ביאת המשיח יבקשו מלכות שמים.

כתוב (הושע ג, ה) **"אחר ישבו בני ישראל ויבקשו את הוי"ה אלהיהם ואת דוד מלכם ויחדו אל הוי"ה ואל טובו באחרית הימים".** וברש"י שם: **"אחר" ימי הגולה.** **"ישבו בני ישראל ויבקשו את ה' וגו'".** ורואים שנזכר לזה **אחרי ימי הגולה**, וזה דבר חדש שאין לנו בכל ימי הגלות. ואשרינו שאנו זוכים היום לראות בקיום הנבואה הזאת, שאנשים מבני ישראל מתכנסים בכל עיר ועיר לכנוסים מיוחדים מידי חדש בחדשו לבקש את ג' הדברים, כנבואת הושע ממש. וכפי שמצינו במדרש (ילקוט שמואל קו) **אמר רבי שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתם, הדיא הוא דכתיב "אחר ישבו בני ישראל ויבקשו את ה' אלהיהם" זו מלכות שמים, ואת דוד מלכם** זו מלכות בית דוד, **"ויחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש.** יש להבין מה פרוש שיבקשו מלכות ה', הרי גם בזמן הגלות אין עוד מלבדו ומלכותו בכל משלה גם בעמקי הקלפות. ומה שיך לחדש בקשה מיוחדת לסוף ימי הגלות לבקש את מלכות ה'. בשלמא בקשת מלכות בית דוד ובית המקדש, אף על פי שמבקשים כל ימי הגלות, עדין יש מה לחדש לרצות ולבקש זאת מעמק הלב. אבל מלכות ה' היא דבר קים ומציאותי תמיד, וכל יהודי מאמין יודע שה' מלך תמיד גם בזמן הגלות, ומה שיך לחדש בקשת מלכות ה' לקראת הגאולה. ואם נאמר שמבקשים מלכות ה' בגלוי מה שלא רואים היום כש'אל מסתתר', לכאורה זה נכלל בבקשת מלכות בית דוד שהיא כסא למלכות ה' בעולם, וכשנזכר למלכות בית דוד תתגלה דרכה מלכות ה', וכאן משמע שיש בקשה מיוחדת על בקשת מלכות ה', חוץ מהבקשה של בקשת מלכות בית דוד.

והרמח"ל הרגיש בקושיא זו ומבאר (דרד עץ חיים) **ועתה בן אדם בין תבין את אשר לפניך, והבט נא וראה שכל התקונים הגדולים המה תחת ידיך על ידי עסק התורה וחקמת האמת. והנה החכמה הזאת בקרן זוית היא**

מנחת, ואין דורש ואין מבקש. והפתוב מכריז "ובקשו את ה' אלהיהם", שלא תהיה אצלכם פאבדה שאינה מתבקשת, רק פאבדה המתבקשת, דהינו שצריכים אנו לבקש תקונים שיתקנו כל הקלקולים, שעל ידי זה יבוא משיחנו. והנה התקון הזה תחת דינו, ומה נעשה ליום פקדה. רואים שבקשת מלכות ה' היא בקשת למוד חכמת האמת שמתקנת כל הקלקולים, ומביאה אותנו למלכות בית דוד. הינו כמו שאין אדם יכול להיות ירא שמים אם לא ילמד חכמת היראה, כך אין אדם יכול לבקש מלכות שמים אם לא ילמד מהי מלכות שמים. וזאת לומדים בפנימיות התורה להבין את סוד השכינה שהיא מלכות שמים. ואכן רואים שיש התעוררות בשנים האחרונות ללמד חכמת האמת מה שהיה נחלת יחידים בכל ימי הגלות, וכפי שמובא בספר 'מאור עינים' (ויצא) שלפני ביאת המשיח במהרה בימינו יהיה בשורת אליהו ומחמת זה יהיה הרחבת הדעת, כמו שכתוב "ומלאה הארץ דעה וגו'". וכן מובא מבעל ה'סלם': (מאמר סיום כתיבת פירוש הסולם על הזוהר) היוצא מדברינו, שדורנו זה הוא הדור של ימות המשיח. ולפיכך זכינו להתגלות ספר הזהר שהוא תחלת קיום הכתוב "ומלאה הארץ דעה את ה' וגו'". ולא ילמדו עוד וגו'. כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם". וכפי שמצינו בדברי הזהר פרשת נשא, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי. לא מזכר בחז"ל שאם כל עם ישראל עושים תשובה, הגאולה תבא ברחמים, מזכר שתשובה מביאה את הגאולה, אבל לא מזכר אם בדין או ברחמים. מאידך לגבי העצה של למוד פנימיות התורה מזכר שזה מביא את הגאולה ברחמים. ומבאר הרמח"ל שהלמוד הזה מתקן את כל הקלקולים ואין צורך ב'סורים ובצרות. וכן רואים מתפלת הרש"ש לפני ההושענות בסכות נאמר: ותן לבנו בתלמוד תורתך, ותורת חסד על לשוננו, ללמד וללמד לשמר ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה, והאר עינינו בעמקי סוד תנחומיך. רואים שלמוד הסוד הוא חלק מהנחמה והגאולה. ננסה לציר לעצמנו אם היו מוצאים בימינו צנצנת של עשבי מרפא, שהיה מצרף אליה פתק מאחד התנאים הקדושים, שעשבים אלו מסגלים לרפא מחלה מסוימת שהיא חשוכת מרפא. האם היה חולה אחד באותה מחלה שהיה מסרב לנסות את התרופה כשאין שום סכון. קל וחמר בן בנו של קל וחמר, כשגלו לפני כמה מאות שנים באדמה את הכתבים של ספר הזהר, בהם כתוב בכמה מקומות שהתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי

זיע"א הורה לתלמידו רבי אבא לכתב את הדברים ולהטמינם עבור דור האחרון, הינו הדור שלנו, דור הגאולה. כדי שהלמוד הזה יביא רפואה וישועה והצלה מהסכנות הנוראות שתעמדה בפנינו, ויציל את עצם החיים של הדור כלו.

בְּעֵינַי דְּבַרֵי רַשִׁי שְׂאִין לְהַרְבוֹת בְּתַחֲנוּנִים לְבַקֵּשׁ הַגְּאֻלָּה.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (כתובות קיא.) אָמַר רַבִּי יוֹסִי בַר חֲנִינָא שְׁלֹשׁ שָׁבוּעוֹת הִלְלוּ לָמָּה, אַחַת שְׁלֹא יַעֲלוּ יִשְׂרָאֵל בְּחוּמָה, וְאַחַת שֶׁהַשְּׂבִיעַ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא יִמְרְדוּ בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם, וְאַחַת שֶׁהַשְּׂבִיעַ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אֲמוֹת הָעוֹלָם, שְׁלֹא יִשְׁתַּעֲבְדוּ בְּהֵן בְּיִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מִדְּאֵי וְכוּ', וְרַבִּי לִוִי אָמַר שֵׁשׁ שָׁבוּעוֹת הִלְלוּ לָמָּה, תִּלְתָּא הֵי דְאַמְרוּ, אֵינְךָ שְׁלֹא יִגְלוּ אֶת הַקֶּץ, וְשְׁלֹא יִרְחֲקוּ אֶת הַקֶּץ, וְשְׁלֹא יִגְלוּ אֶת הַסּוּד לְאֲמוֹת הָעוֹלָם. וּמְבַאֵר רַשִׁי: שְׁלֹא יַעֲלוּ בְּחוּמָה יַחַד בְּיַד חֲזָקָה: שְׁלֹא יִגְלוּ אֶת הַקֶּץ נְבִיאִים שְׂבִינִיָּהֶם: וְשְׁלֹא יִרְחֲקוּ אֶת הַקֶּץ בְּעוֹנָם. לְשָׂנְא אַחֲרֵינָא שְׁלֹא יִדְחֲקוּ גְרָסִינּוּן לְשׁוֹן דְּחַק שְׁלֹא יִרְבוּ בְּתַחֲנוּנִים עַל כֶּף יוֹתֵר מִדְּאֵי. וְצָרִיךְ לְהַבִּין מַה פְּרוּשׁ שְׁלֹא יִרְבוּ בְּתַחֲנוּנִים עַל הַגְּאֻלָּה יוֹתֵר מִדְּאֵי, הֵרִי כֹל הַתְּפִלוֹת מִיְסוּדוֹת עַל בְּקִשְׁתַּת הַגְּאֻלָּה, וּבִפְרָט הַתְּפִלוֹת שֶׁל הַיָּמִים הַנּוֹרָאִים וְשָׂאָר יָמִים טוֹבִים, וְלוֹאֵי שִׁיתְּפַלֵּל אָדָם כֹּל הַיּוֹם, וְיֵשׁ עֵינַי גְּדוֹל לְהַצְרִיךְ בְּתַפְלָה וּלְהַרְבוֹת תַּחֲנוּנִים וּבִפְרָט עַל הַגְּאֻלָּה. וְכַפִּי שְׂמוּבָא בְּרַמְבַּ"ן (כְּתָבֵי רַמְבַּ"ן ח"א עמוד שִׁכְד) כְּלָנוּ כְּצֵאֵן תְּעִינּוּ, אִישׁ לְדַרְכוּ פְּנִינּוּ, יֵאָשִׁים הַנְּבִיא אֶת יִשְׂרָאֵל, בְּעָבוּר כִּי הֵם בְּגִלוּתָם יִשִּׁימוּ כֹּל כּוֹנְנָתָם בְּעַסְקֵי הָעוֹלָם, וְכֹל אֶחָד עוֹסֵק לְעַצְמוֹ בֵּיתוֹ וְעַסְקִיו, וְרָאוּי לָהֶם לְהִיּוֹת בּוֹכִים וּמִתְּפַלְלִים לְפָנֵי ה' לֵילָה וַיּוֹם, שְׂיִכְפֹּר עַל עוֹוֹן יִשְׂרָאֵל שְׂגוּרָמִים אַחוּרוֹ, וְיַחֲשִׁי קֶץ הַגְּאֻלָּה.

ה'חַתָּם סוֹפֵר (שׁו"ת חַתָּם סוֹפֵר ח"ו סימן פו) שׁוֹאֵל קִשְׂיָא זֹו וּמֵיִשֵׁב שֶׁשְׁבוּעָה זֹו הֵיְתָה רַק לְגַבֵּי גְלוּת בְּבָל שֶׁהִיָּה בָּה זְמַן קָצוּב וְעַדִּין לֹא הִגִּיעַ זְמַנּוּ, אֲבָל כְּעַת בְּגִלוּתָא בְּתַרְאָה ד'בְּכָל יוֹם זְמַנִּיהָ הוּא' מְחִיבִים אָנוּ לְהַתְּפַלֵּל, וְכַפִּי שְׂאוּמֵר הַנְּבִיא יִשְׁעִיהָ

"ואל תתנו דמי לו עד יכונן ועד ישים את ירושלים תהלה בארץ", ומה שכתב רש"י שלא להרבות בתפלה, הפונה שלא לעשות השבעות מלאכים בקבלה מעשית כמו שעשה ר' יוסף דיליריינא וכדומה, אבל להתפלל בכל יום חובה עלינו, וכעין זה משמע גם מדברי המהר"ל: (באר הגולה) **שאחר שהנה גזרת השם יתברך שיהיו ישראל תחת האמות לא יבטלו גזרת השם יתברך בלח שהיה זה נגד הגזרה, כי אם שיתפללו על מלכות של ישראל שתחזר כמו שתקנו בברכה את צמח דוד וברכת ולירושלים עירך.**

אמנם ידוע הפולמוס הגדול שהיה בין גדולי ישראל בשנים שאחר השואה אם נתבטלו שלש השבועות או לא, מכמה סבות שאין כאן מקום להאריך, על כל פנים בענין זה של תפלות ברבים לבקשת הגאולה גם המחמיר הגדול ביותר בענין השבועות שלא בטלו, הלא הוא האדמו"ר רבי יואל מסטמאר זצ"ל סבר שענין זה לא נכלל כלל וכלל בשלש השבועות, ונביא את דבריו: (ש"ת דברי יואל ח"ב סי' קלט) **מה שהביאו לו מציאה לתלות בקי סריקי בשקר נורא בקדש הקדשים האר"י ז"ל שמטל עלינו לשלש דמעותינו לעת קץ וכו', וכפי אשר ראיתי בכתלי מכתבך גם אתה נבוך בזה שאפשר לפרשו שבזמננו נתבטלה כל השבועה שעל ישראל, תמה אני האיד יעלה על הדעת טעות גדול ונורא כזה.** ראשית אין שום רמז ורמיזה להתיר חס ושלום איזה פעלה והשתדלות כי לא כתב אלא להרבות בתפלות ובדמעות ובקימת חצות, והאיד אפשר לומר שעל זה אמר מה שאין כן בזמנינו זה, שאם כן בזמנים הקודמים היה אסור להתפלל כל כך בדמעות ובקימת חצות. הלא אדרבה בדורות הראשונים התחזקו והתאמצו יותר בתפלות חזקות בדמעות עצומות עד כלות הנפש ממש, הן בתפלת חצות ובג' תפלות שבכל יום אשר הם מלאים מתפלות על הגלות והגאולה, גם הרבה תפלות עד אין שעור הפליאו לעשות בהשתפכות הנפש במסירות נפש ממש, וכל הסליחות ופיוטים ושאר התפלות המיסדים מדורות הראשונים הכל סובב בתפלות על הגאולה, ואלו היינו זוכים להתפלל אף לערך אחד מאלפי אלפים ורבבות של תפלות הראשונים, היינו זוכים להגאולה כי כלו כל הקצין. והאיד אפשר לומר שהתפלות שיכולין לערך

עכשוו הנה אסור לראשונים, ואם תאמר כן הנה הכרח שיהיה מזכר באיזה מקום גבול ומדה עד כמה מתר להתפלל שלא לעבור על השבועה. אלא שצריך להבין דברי רש"י שכתב שלא ירבו בתחנונים יותר מדאי, וב'ישמח משה' פירש שלא לעשות כחוני המעגל שאמר נשבע אני שאיני זז מכאן עד שתרחם על בנדי, וכעין זה כתב ה'חתם סופר' בתשובה שלא לעשות כמעשה רבי יוסף דיליריינא וכדומה וכו', דהתעוררות להתקבץ יחד להתפלל בדמעות ולקיום בחצות, בכגון דא אין שום מציאות לומר שהיה אסור בדורות הראשונים. וכן כתב בספרו 'ויואל משה' (מאמר שלש שבועות אות עט) ומעתה אבוא לבאר השבועה השלישית שלא ידחקו את הקץ וצריך להבין פרושו, והנה רש"י ז"ל פירש לשון דחק שלא ירבו בתחנונים על כך יותר מדאי, ולכאורה אינו מובן כלל מה הוא הגבול של תחנונים יותר מדאי, הלא בכל התפלות יסדו לנו להתפלל על הגאולה וגם בתפלת שמונה עשרה שתקנו לכל ישראל לומר שלש פעמים בכל יום יש גם הרבה תפלות על הגאולה ועל בנין ירושלים וצמיחת קרן בן דוד, וצדיקים מסרו נפשם בכל עת בתפלות הללו, והאיך אפשר איפוא לידע הגבול שנקנס בגדר אסור השבועה וכו'. ומסקנת דבריו: לדינא אין נפקא מינא לכל הפרושים, תפלה בלבד לפני השם יתברך התר לנו בדורנו עד אין קצבה, ואדרבא הלואי שיתפלל אדם כל היום. אבל לעשות איזו פעלה כל דהו נגד אלו השבועות זה ודאי אסור נורא ואיום לכל הדעות.

עוד מובא ב'דרשות חתם סופר' (ז' אדר תקפ"ו) ומחגיבים אנחנו רק להזמין עצמנו להיות ראויים להגאל, אבל לא לעורר האהבה ולדחוק הקץ בכת, ואמנם שבועה זו היתה על תנאי "אם תעוררו האהבה עד שתחפץ", אבל בזמן חפץ ורצון וגאולה אז מצוה לעורר האהבה מלמטה, ואז הקב"ה יענהו מלמעלה. ורואים שאם גדולי ישראל מבינים שהגענו לזמן שהוא עת חפץ ורצון לעורר את הגאולה, אז מצוה לעורר מלמטה ולדחוק את הקץ, אפלו בבחינה של דחיקה בכת מה שאסור בזמנים רגילים.

וְהָרֵאנִי הַגֵּר מִשֵּׁה סוּרוּצְקִין שְׁלִיט"א אֶת דְּבָרַי הַרְמ"ק (הובא ב'מתוק מדבש' נשא יז) שְׁאוּמֵר אוֹתָם דְּבָרִים, וּמוֹסִיף שָׁם שְׁמֵתַחֲלַת הָאֵלֶף הַשִּׁישִׁי כְּבָר הַגִּיעַ זְמַן "שְׁתַּחֲפִץ", וְנִבִּיא אֶת דְּבָרָיו: כִּי הִנֵּה מִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ, וְאִז נִגְזַר עַל יִשְׂרָאֵל אֵלֶף שָׁנוֹת גְּלוֹת אֲפֹלוּ אִם יֵשׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה, וְעַל זֶה הַזְּמַן נֹאמֵר "אִם תֵּעִירוּ וְאִם תִּעְוְרוּ אֶת הָאֱהָבָה עַד שְׁתַּחֲפִץ", שְׁאִין רְאוּי לְהַפְצִיר אֲפֹלוּ בְּתַפְלָה, אֲבָל מֵאֵלֶף שָׁנָה וּלְמַעַלָּה תְּלוּי בְּתִשׁוּבָה, וְעַכּוּב הַגְּאֵלָה עֵתָה הוּא בְּשִׁבִיל עוֹן אוֹתוֹ הַדּוֹר עֲצָמוּ.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר קָאֵהֵן שְׁלִיט"א, שְׁבַדְבְּרֵי רִש"י מִבְּאֵר לְהַדְיָא בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת שְׁצָרִיכִים אָנוּ לְצַעֵק כְּדֵי שְׁנַזְכֶּה לְהַגְאֵל גְּאוּלָּה שְׁלֵמָה: (הושע ב, יז) "וּכְיוֹם עֲלוֹתָהּ מֵאַרְץ מִצְרַיִם" שְׁצַעֲקָה אֵלַי מִתּוֹךְ שְׁעָבוּד וּגְאֹלְתִיהָ, כֵּן גַּם עֵתָה. (ישעיה כא, יב) "אָמַר שֹׁמֵר" הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, "אֶתְּהָ בִקְרָ" יֵשׁ לְפָנַי לְהַזְרִיחַ לַעֲשׂוֹת בִּקְרָ לָכֶם, "וְגַם לְיָלָה" מִתְּקוֹן לַעֲשׂוֹ לַעֲת קָץ, "אִם תִּבְעִיוֹן בְּעִיר" אִם תִּבְקָשׁוּ בְּקִשְׁתְּכֶם לְמַהֵר הַקָּץ, "שְׁבוּ אֲתִיר" בְּתִשׁוּבָה. (תהלים מב, א) "מִתִּי אָבוּא וְאַרְאָה פְּנֵי אֱלֹהִים" לַעֲלוֹת לְרַגְלֵי. נֹאמֵר כְּאֵן "מֵה תִשְׁתַּחֲחִי" שְׁלֵשׁ פְּעָמִים כְּנֻגַד שְׁלֵשׁ מַלְכוּיֹת הַעֲתִידוֹת לְבִטּוֹל עֲבוֹדַת הַמִּקְדָּשׁ וְיִשְׂרָאֵל צוֹעֲקִים וְנִגְאֵלִים, מַלְכוּת בְּבָל וְיִוֹן וְאַדּוּם. (ישעיה לה, ד) "אָמְרוּ לְנַמְהָרֵי לֵב" שְׁמַמְהָרִין אֶת הַגְּאֵלָה וּמִצְרִין עַל אַחוּרָה. "חֲזַקוּ אֵל תִּירָאוּ הִנֵּה אֱלֹהֵיכֶם נָקַם יְבוּא גְמוֹל אֱלֹהִים הוּא יְבוּא וְיִשְׁעֵכֶם". וְכֵן מִצִּינוּ בַּמִּדְרָשׁ (ויק"ר יט, ו) "אָמְרוּ לְנַמְהָרֵי לֵב" רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוי אָמַר כְּגוֹן אֵלוּ שְׁדוּחְקִין אֶת הַקָּץ, וּמִבְּאֵר הַיְפָה תֵאָר' שְׁדוּחְקִין אֶת הַקָּץ בְּתַפְלָה. וְרוֹאִים שְׁהַקְב"ה מְעוֹדֵד אֶת הַמְּמַהְרִין אֶת הַגְּאֵלָה בְּתַפְלָה וּמִצְרִין עַל אַחוּרָה.

בְּשׁוֹת מִשְׁנֵה הַלְכוֹת' (חלק י"א סימן א) מִבִּיא תִשׁוּבָה אֲרַכָּה בְּעִנְיֵן דְּבָרַי רִש"י בְּכַתְּבוֹת הַנְּזָכָרִים לְעִיל, וְנִבִּיא אֶת מִסְקֶנֶת דְּבָרָיו: בְּגִמְרָא שְׁבַת בְּשַׁעָה שְׁמִכְנִיסִים אָדָם לְדִין אוֹמְרִים לוֹ צְפִיתָ לִישׁוּעָה, וּמִבְּאֵר דְּכָל הַמְרַבָּה בְּתַפְלוֹת וְתַחְנוּנִים לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל גְּלוֹת הַשְּׁכִינָה וְעַל חֲרַבְּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וִירוּשָׁלַיִם שְׁיָבִנוּ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ וְעַל בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ טַפִּי עַדִּיף, וְכָל הַמִּתְעַצֵּל וְאִינוּ מִתְפַּלֵּל אִינוּ רוֹאָה בְּנַחֲמָתָה חַס וְשָׁלוֹם. וְהַעֲנֵן שְׁלֵא יְדַחְקוּ

את הקץ הינו על ידי השבעות למלאכים ושמות הקדושים, וזה הוא דחיקת הקץ, אבל תפלה וצעקה אדרבה המרבה בתפלות ותחנונים הרי זה משבח. והנה מפרש בדעת הרמב"ן על התורה פרשת בא על הפסוק "ליל שמורים" שלא רק שמותר להתפלל לקצור הגלות אלא שכן עשו במצרים והקב"ה שמע צעקתם ונגאלו לפני הזמן מחמת תפלתם וצעקתם לה'. ועוד העיר לנו הרמב"ן שהתפלות יהיו בקול גדול ובבתי כנסיות וזכות תפלת רבים "ויקראו אל אלהים בחזקה", מכאן אתה למד שהתפלה צריכה קול חציפא, דהקול שהוא חציפא מנצח בנצחון לפני ה'.

מובא מה'חפץ חיים' בספרו 'חומת הדת' (פרק י"ד) והנה יש עוד עקר גדול דבר שמקרב את הגאולה, והוא התפלה והצעקה, וכמו שהיה במצרים, וכדכתיב "ונצעק אל ה' אלקי אבותינו וישמע ה' את קולנו", משמע שאין די בתפלה בלחש כמו שאנו מתפללים בכל יום, אלא צריכים להתאסף ביחד ולצעק לה', כגון באמירת אבינו מלכנו וכיוצא בזה, עד שישמע ה' צעקת עמו וישלח ישועתו. וכן מובא בספר 'והגדת' מהגר"ר יעקב גלינסקי זצ"ל (שמות עמוד 79) שה'חפץ חיים' נסה בסוף ימיו ליסוע להגאון רבי חיים עוזר זצ"ל כדי לחתם אתו יחד על קול קורא לבני ישראל להתפלל תפלות מיחדות על גאלת ישראל, וכשהגר"ר שמעון שקופ זצ"ל בא ואמר לו שזאת סכנה בגיל מפלג ליסוע וכו', אמר לו ה'חפץ חיים' שהוא לא שער שכבודו יעכב את הגאולה. והמשיך לדרוש בתקף שיקחוהו לרבי חיים עוזר ולא אסתיעא מילתא עין שם אריכות הדברים. וכן מובא בספר 'תפארת שלמה' (חנוכה) "ובקשו את ד' אלהיהם ואת דוד מלכם", וכמבאר ברש"י שם שקרוב לזמן הגאולה הוא שישומו בני ישראל את לבם לבקש רק על מלכות שמים שיתגדל. וכאשר ישומו בני ישראל לבקש רק על זה אזי תהיה הגאולה במהרה, ויהיה זה הדור האחרון. וכן מובא שם (מסעי) אך הנה כמו שבארנו כי הדור ההוא אשר תנו עיניהם ולבבם לשאול על זה והם ידאבו על חרבן הארץ וירושלים, ועל ידי תשוקתם ודאבון נפשם על הארץ הנה יתעוררו הגאולה והם יהיו הדור האחרון קדם הגאולה, והוא שכתוב "ופחדו אל ה' ואל טובו באחרית הימים".

סִנוּן יְחִיד בַּתַּנִּי שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת הַמְחֵא"ת כִּי בְּמִכַּת בְּרַד וְהִקְשָׁר לְגֵאֲלָה.

שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה"ג ר' דָּוִד וַיִּצְמַן שְׁלִיט"א שֶׁהַמְּקוֹם הַיְחִיד בְּכָל הַתַּנִּי בּוֹ מוֹפִיעַ סִנוּן אוֹתִיּוֹת הַמְחֵא"ת כִּי הוּא בְּכַתוּב עַל מִכַּת בְּרַד בְּמִצְרַיִם: (שְׁמוֹת ט, יג) "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה הִשְׁכֵּם בְּבֹקֶר וְהִתְיַצַּב לִפְנֵי פְרֹעֶה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים שְׁלַח אֶת עַמִּי וַיַּעֲבֹדְנִי: כִּי בַּפֶּעַם הַזֹּאת אֲנִי שֹׁלַח אֶת כָּל מַגְפָּתֵי אֶל לְבָבְךָ וּבַעֲבֹדֶיךָ וּבַעֲמֻךָ בְּעִבּוֹר תִּדְעֶה כִּי אֵין כְּמִנִּי בְּכָל הָאָרֶץ". כִּי מִכַּת בְּרַד הִיא הַמִּכָּה הַיְחִידָה שְׁכַתוּב (שֵׁם כט) "כִּצְאֵתִי אֶת הָעִיר אֶפְרַיִם אֶת כָּפִי אֶל יְהוָה הַקְּלוֹת יִחַדְלוּן וְהַבְּרַד לֹא יִהְיֶה עוֹד וְגו', וַיֵּצֵא מֹשֶׁה מֵעַם פְּרֹעֶה אֶת הָעִיר וַיִּפְרֹשׁ כַּפָּיו אֶל יְהוָה וַיִּחַדְלוּ הַקְּלוֹת וְהַבְּרַד וּמָטָר לֹא נָתַף אֲרָצָה". וּמוֹבָא בְּרַבְנֵנוּ בְּחִי" שֵׁם שְׁמַכַּת בְּרַד הִיְתָה עַל יְדֵי אֵשׁ וּמִים יַחַד שֶׁהֵם סוּד מִיכָאֵל וְגַבְרִיאֵל שְׁמִסְמָלִים שְׁנֵי יָדַיִם חֶסֶד וְגִבּוּרָה יַחַד, וְכֵן מוֹבָא שֵׁם: וְהַצָּרָה מֹשֶׁה רַבְּנוּ בְּמִכָּה זֹאת לְהַתְפַּלֵּל בְּנִשְׂיָאָת כַּפַּיִם מָה שְׁאִין כֵּן בְּכָל הַשָּׂאָר, מִטַּעַם שֶׁהָיוּ בְּנֵי אָדָם מֵתִים בְּהַלְפַחַד הַקְּלוֹת וּלְמַכַּת הַבְּרַד שֶׁהִיְתָה בְּהַסְכָּמַת הוּא וּבֵית דִּינֵנו כְּעִנְיָן שְׁכַתוּב "וְה' נָתַן קִלְתָּ וּבְרַד", וְלִכְךָ הַצָּרָה בְּבִטּוּלָם לִשְׂאֵת אֶת כַּפָּיו כְּדֵי שִׁיתְקַדְּשׁוּ כָּל הָעָשׂוֹר וַיִּשְׁפִּיעַ לְמַטָּה לְהַפְסִיק הַפְּרָעָנוֹת וּלְרַחֵם עַל הָאָרֶץ. הִינּוּ שְׁמַכָּה זֹאת כְּלָלָה כָּל הָעָשׂוֹר סְפִירוֹת שְׁנִימָזוֹת בְּעָשׂוֹר אֲצַבְעוֹת הַיָּדַיִם, לְכֵן הַצָּרָה מֹשֶׁה לְפָרֹשׁ כַּפָּיו אֶל ה', וְכֵן מוֹבָא שֵׁם שְׁלֹכֵן נֹאמַר בְּמִכַּת בְּרַד: "אֲנִי שֹׁלַח אֶת כָּל מַגְפָּתֵי אֶל לְבָבְךָ". וְכֵן בְּמִכַּת בְּרַד אָמַר ה' לְמֹשֶׁה "נִטָּה אֶת יָדְךָ עַל הַשָּׁמַיִם", וּמִבְּאֵר רַש"י הַגְּבִיָּהוּ הַקַּב"ה לְמֹשֶׁה לְמַעְלָה מִן הַשָּׁמַיִם. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁהַגְּבִיָּה אֶת מֹשֶׁה לְמַעְלָה מִהַשָּׁמַיִם שֶׁהֵם אֵשׁ וּמִים כְּדֵי לְהַבִּיא אֶת הַמִּכָּה שְׁבָאָה מֵאֵשׁ וּמִים יַחַד. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַגַּר אֶפְרַיִם קְעִנִיג שְׁלִיט"א שְׁמַכּוֹת בְּרַד וּבְכּוֹרוֹת הֵן הַיְחִידוֹת בְּהֵן כְּתוּבָה הַלְשׁוֹן: "אֲשֶׁר לֹא הָיָה כְּמוֹהוּ בְּמִצְרַיִם לְמִן הַיּוֹם הַיּוֹסְדָה עַד עַתָּה". "וְהִיְתָה צְעָקָה גְּדוּלָה בְּמִצְרַיִם אֲשֶׁר כְּמוֹהוּ לֹא נִהְיְתָה".

מַכַּת בְּרַד הַשְּׂאִירָה קִצַּת אַבְנֵי בְּרַד לִיהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן, וְקִצַּת בְּרַד לְמַלְחָמַת גּוֹג וּמִגּוֹג בַּה צְפוּי לִהְיוֹת פַּחַד גְּדוֹל עַל כָּל הָעַמִּים: כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (בְּרִכּוֹת נד:): **מֵאֵי אַבְנֵי אֶלְגָּבִישׁ, תֵּנָא אַבְנֵים שְׁעֻמְדוּ עַל גַּב אִישׁ וְיָרְדוּ עַל גַּב אִישׁ. עֲמַדוּ עַל גַּב אִישׁ, זֶה מֹשֶׁה "וַיַּחְדְּלוּ הַקְּלוֹת וְהַבְּרַד וּמִטָּר לֹא נִתְּדָ אֶרְצָה", יָרְדוּ עַל גַּב אִישׁ, זֶה יְהוֹשֻׁעַ "וְהָ הַשְּׁלִיף עֲלֵיהֶם אַבְנֵים גְּדוֹלוֹת".** וְכֵן מוֹבָא בְּפֵרוּשׁ הַתּוֹסְפוֹת עַל הַתּוֹרָה (שְׁמוֹת ט, כד) **"לֹא נִתְּדָ אֶרְצָה"** וְתַלּוּיּוֹת עַד יְמֵי גּוֹג וּמִגּוֹג שְׁעֵתִיד הַקַּב"ה לְהַפִּילֵם עֲלֵיהֶם. רוֹאִים שְׁלַעֲתִיד לְבֹא שׁוֹב נִזְכָּה לְאַבְנֵי אֶלְגָּבִישׁ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (יחזקאל לח, כב) **"וְנִשְׁפָּטִי אֶתוֹ בְּדָבָר וּבְדָם וְגִשְׁם שׁוֹטֵף וְאַבְנֵי אֶלְגָּבִישׁ אֲשֶׁר וְגִפְרִית אֲמַטִּיר וְגו':** וְהַתְּגַדְלַתִּי וְהַתְּקַדְשַׁתִּי וְנוֹדַעְתִּי לְעֵינֵי גוֹיִם רַבִּים וְיַדְעוּ כִּי אֲנִי ה'". וְלָכֵן כָּל אוֹתִיּוֹת הַסִּנּוּן "אֱלֹהֵי הָעִבְרִים שְׁלַח אֶת עַמִּי וְיַעֲבֹדֵנִי: כִּי בַּפַּעַם הַזֹּאת" עִם הַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיא קֵץ בְּעֵתָה תִּשְׁפֹּד.

שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה"ג ר' דָּוִד וְיַצְמַן שְׁלִיט"א שֶׁהַמְּקוֹם הַיְחִיד בַּתּוֹרָה שְׁמַצִּינוּ בְּאוֹתוֹ פְּסוּק פְּעַמִּים כ"ף הוּא בְּנִצְחוֹן שֶׁל יַעֲקֹב עַל שָׂרוּ שֶׁל עֵשׂוֹ שֶׁהוּא הַנִּצְחוֹן שֶׁל הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה: (בְּרַאשִׁית לב, כה) **"וַיִּנְתֵּר יַעֲקֹב לְבַדּוֹ וַיֵּאבֶּק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר: וַיֵּרָא כִּי לֹא יָכַל לוֹ וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוֹ וַתִּקַּע כַּף יָרְדָּה יַעֲקֹב בְּהֶאֱבָקוֹ עִמּוֹ וְגו'.** עַל כֵּן לֹא יֵאָכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גֵּיד הַנֶּשֶׂה אֲשֶׁר עַל כַּף הַיָּרֵךְ עַד הַיּוֹם הַזֶּה כִּי נִגַע בְּכַף יָרְדָּה יַעֲקֹב בְּגִיד הַנֶּשֶׂה". וְכֵן פְּעַמִּים כ"ף נִרְמַז בְּכַתּוּב עַל יְשׁוּעַת דָּוִד: (ש"ב כב, א) **"וַיִּדְבַר דָּוִד לֵה' אֶת דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בַּיּוֹם הַצִּיל ה' אֶתוֹ מִכַּף כָּל אֹיְבָיו וּמִכַּף שְׂאוֹל".**

נִרְאָה שְׁפַעְמִים כ"ף מִרְמָזִים שֶׁהַעוֹלָם נִמְצָא בְּדִין בֵּין כ"ף זְכוּת לכ"ף חוֹבָה וְהַעוֹלָם זְכוּת לְהַמְחָאֵת כַּף, הֵינּוּ לְהַרְבּוֹת בְּזִכּוּיּוֹת כְּדִי לְהַכְרִיעַ אֶת הַכַּף, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (קִידוּשִׁין מ:): **יִרְאָה אָדָם עֲצָמוֹ כְּאֵלּוֹ חֲצִיּוֹ חֲצִיּוֹ זַכָּאִי, עֲשֵׂה מִצְוָה אַחַת אֲשֶׁרִיו שֶׁהַכְרִיעַ עֲצָמוֹ לְכַף זְכוּת, עֵבֶר עֲבָרָה אַחַת אוֹי לוֹ שֶׁהַכְרִיעַ אֶת עֲצָמוֹ לְכַף חוֹבָה. וְכֵן שֵׁם עֲשֵׂה מִצְוָה אַחַת אֲשֶׁרִיו שֶׁהַכְרִיעַ אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת כָּל הָעוֹלָם לְכַף זְכוּת, עֵבֶר עֲבָרָה אַחַת אוֹי לוֹ שֶׁהַכְרִיעַ אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת כָּל הָעוֹלָם לְכַף חוֹבָה. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'נֵר אֱלֹהִים' לְרַבִּי אֲבִרָהֶם אַבּוּעֵלְפִיָּא: יִבְחַר הַשֵּׁם כַּף מִכַּף וַיֵּאָר כַּף לְכַף וַיִּשָּׂא כַּף לְכַף וַיִּשְׁמַר כַּף מִכַּף וַיַּחֲזֵן כַּף בְּכַף וַיִּשֵׁם כַּף בְּכַף, וְזֶהוּ נְשִׂאוֹת כַּפִּים. רוֹאִים שֶׁהַסּוּד שֶׁל נְשִׂאוֹת כַּפִּים הוּא יִשֵׁם כַּף בְּכַף בְּסוּד מַחִיאֵת כַּפִּים.**

מוֹבָא ב'לקוטי מוהר"ן' (מ"ו) **יש ג' ידים** ז' הגדולה וז' החזקה וז' הרמה. והו' ז' ימין הוא ז' הגדולה. ז' השמאל ז' החזקה. ועל ידי חבוקת הידים נעשה ז' הרמה. ועל פ' כשמכה פ' אל פ' ומחבר הידים בתפלה נמתקין הדיגין. פי ז' הוא בחינת הנה, יוד אותיות וד' אותיות. ועל ידי ג' הידים שהוא ג' הויות, נמתקין הג' אלקים, שהם הדיגין היוצאין מהגרון, שהוא בגימטריא ג' אלקים. וכן כתוב (יחזקאל כא, יט) **"ואתה בן אדם הנבא והו' פ' אל פ' פ' וברש"י שם פ' אל פ' כדרך הסופדים**. הינו שהסופדים שצריכים להמתיק את הדיגין מוחאים פ' אל פ'. וכן תובל קין שהיה **"לטש כל חרש נחשת וברזל"** והוא שרש כל הדיגין בעולם, התבטל במחיאית פ' פ' ידוע שאביו למד מחא בפיו והרגו. והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א **שבמחיאית פ' בגימטריא גדולה עם האותיות עולה 1290** זמן הקץ בדניאל. וכן **פ"ף במלוי פ"ף** בגימטריא **ק"ץ**. וכן **פ"ף** אותיות **פ"ף** רמז לפ' השמן של חנכה שהתחיל מהפכים הקטנים של יעקב בגימטריא **משיח** ששם הוא נצח את שרו של עשו בסוד פעמים **פ"ף**. והוסיף הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א **שהמחאית בגימטריא חותם** רמז על הפ' החתום של חנכה, והמחאית פ' אותיות **חותם פ' עוד** נראה שמחיאית פ' היא מלשון **"מחה תמחה"**, שפרושו **מחוק**, כמובא ב'מצדת ציון' (תהילים קט, יג) **מח ענין מחיקה**. וכפי שהיה במבול שכתוב: (בראשית ז, כג) **"וימח את כל היקום אשר על פני האדמה"**, וזה היה כדי לתקן ולטהר את הנשמות להולידם מחדש באפן יותר מתקן אחרי המבול. וכן במפת ברד שהיתה דרך **מים** כמו במבול, היתה בחינה של מחיאית פ' מלשון מחיקה למחק את הכל כדי לפתח דף חדש. וזה גם הסוד מדוע מחיקת פ' יש בה המתקת הדיגין כי מוחקת הכל ומבטלת את הדיגין. וכן אם נחבר את האות **י** שתהיה רגל לאות **ח** במלה **מחיקת** נקבל אותיות **המתקנת**. וכן בארמית **מחי ומסי פרושו מכה ומרפא**. וכן במלה **מלחמה** האות הראשונה האמצעית והאחרונה היא **מח"ה** ונשארו אותיות **מ"ל**, כי תכלית כל המלחמות היא לעשות **מח"ה** בבחינת **מ"ל** לסלק את הערלה ולגלות את הקדשה שבפנים ולהביא לתקון. וכן שמעתי שכששני יהודים נותנים **פ' לכף איש לרעהו**, מתוך דבוק חברים, ומאחלים זה לזה לשלום, או כשהודי **מוחה את כפיו** זו בזו, יש כאן פעמים **פ"ף** שעולה **200** לרמז על סלוק הערלה והקלפה שבטלים ב**200**. וכן **מחק** בגימטריא רבי **נחמן** שלקח על עצמו תקון נשמות ישראל. וכן צוה הקב"ה **למחות את שמו** על המים כדי להשפין שלום

בין איש לאשתו. וכתוב (ישעיה מד, כב) **"מחיתי כעב פשעיד וכענן חטאותיד שובה אלי כי גאלתיד"** ורואים שה' **מוחק** את העונות בסוד **"מחיתי"**.

מצינו בתורה **מחה** שפרושו **נגיעה** כמו שכתוב (במדבר לד, יא): **"ומחה על פתף ים כנרת"**, ומבאר ה'אבן עזרא' שזה כמו **מחיא** כף, ומבאר לדברינו שיש בחינה של תקון על ידי נגיעת היד. ובאמת הים **מוחק** את היבשה בזמן החכוף של המים עם היבשה, וים כנרת הוא קצה הגבול של ארץ ישראל. יוצא שכשם שיש מחיקה ותקון בנשמות ישראל, כך יש בחינת מחה שהיא נגיעה ומחיקה בגבולות הארץ שמתאחדת עם נשמות ישראל. ויתכן שלכן **במחיא** כף יש המתקת הדינים כי היא מעוררת נגיעה משני הצדדים, וכל יד נוגעת בחברתה לבטל הדינים מעליה.

ד-ה	ך ו כ ס ו ב ה א ת א ר ן ה ע ד
ד-ה	ת ו נ ת נ ו ע ל י ו כ ס ו י ע
ד-ו	ו ר ת ח ש ו פ ר ש ו ב ג ד כ ל
ד-ו	י ל ת כ ל ת מ ל מ ע ל ה ו ש מ
ד-ו	ו ב ד י ו ו ע ל ש ל ח ן ה פ נ
ד-ז	י מ י פ ר ש ו ב ג ד ת כ ל ת ו
ד-ז	נ ת נ ו ע ל י ו א ת ה ק ע ר ת
ד-ז	ו א ת ה כ פ ת ו א ת ה מ נ ק י
ד-ז	ת ו א ת ק ש ו ת ה נ ס ך ו ל ה
ד-ז	ם ה ת מ י ד ע ל י ו י ה י ה ו
ד-ח	פ ר ש ו ע ל י ה מ ב ג ד ת ו ל
ד-ח	ע ת ש נ י ו כ ס ו א ת י ב מ כ
ד-ח	ס ה ע ו ר ת ח ש ו ש מ א ת ב
ד-ח	ד י ו ו ל ק ח ו ב ג ד ת כ ל ת
ד-ט	ו כ ס ו א ת מ נ ר ת ה מ א ו ר
ד-ט	ו א ת נ ר ת י ה ו א ת מ ל ק ח
ד-ט	י ה ו א ת מ ח ת ת י ה ו א ת כ

שופר: 1	תשפד: 30	יחול: 15
משיח: 17	גואל: 16	אמת: 16
אמת: -10	אמת: -18	אמת: 2

צופן מאת הרה"ג ר' נ. דויטש שליט"א **שופ"ר משי"ח תשפ"ד גוא"ל אמ"ת**

מתי , משיח , תשפד , קץחשוף , דוד 265 äëi

ואשורו ענו עברו גמ'הו אעד'י אבד	ד כד-כד
אנשי והנצמדי'ם לב'על פעורו הנה	ד כה-ה
והאלמשה לאמ'ת פי'נחס' בן אלעזרב	ד כה-י
שמותבי'תאבב'מ'ד'י'ן הואו'י דברי'	ד כה-טו
הכה'ן אתם בערב'תמ'ן אבעל'ירדן יר	ד כג-ג
ן ואב'ירם'ק'רו א'י'העד'ה אשרהצו על	ד כו-ט
משפחתם לצ'פון'משפ'חתהצפון'ילח	ד כו-טו
החצר'ני'לחמו'למשפ'חתהחמו'לי אל	ד כו-כא
ם אלף'וחמ'שמאות'ת בני'י'וסף'למשפח	ד כו-כד
פחתמנשה'ו'פקד'יהם'ש'ני'ם'וחמשי'ם	ד כו-לד
לחופם'משפ'חתהחופ'מ'י'ו'יה'י'ובני'	ד כו-לט
לחבר'משפ'חתהחבר'י'למל'כי'אלמשפ	ד כו-מה
אלמשה'לאמר'לאלה'תחלק'הארץ'בנח	ד כו-נב
תהקר'חי'וקה'תהו'לד'אתעמר'ום'שם'א	ד כו-נח

*תשפד: מ 264-

*מתי: 265

מתי: 265

משיח: -265

*דוד: 266

קץחשוף: מ 265

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שכן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ואין מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מְאִילְנָא דְחַיֵּי דְאִיהוּ הַאי סִפְרֵי הַזֶּהר יִפְקֹון בֵּיה מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ" שְׂאִינָם עוֹסְקִים בְּחֻמָּה הַזֹּאת הַמְמַהֵרֶת אֶת הַקָּץ, וְלִזְהָ אֵין מְשִׁיחַ בָּא, כִּי אֵין מְדַרְשׁ קְבוּעַ בְּכָל עִיר וְעִיר כְּמוֹ שֵׁישׁ בְּעֶסֶק הַתְּלִמוּד, וְלָכֵן "אֵינְנוּ", אֵין בְּנֵיהָ מוֹשְׁכִים וּמְמַהֵרִים אֶת הַמְּשִׁיחַ.

בעל הגוב"י על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). **העניינים וההרוגים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך. רבנו ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.**

מצינו במדרש (ילקוט שמואל קו) א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתם, ה'א הוא דכתיב "אחר ישבו בני ישראל ויבקשו את ה' אלהיהם" זו מלכות שמים, "ואת דוד מלכם" זו מלכות בית דוד, "ופחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש. והרמח"ל (דרך עץ חיים) מבאר שבקוש מלכות ה' פרושו ללמד חכמת האמת.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בענייני מצות הבית והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים שלא ידועים בעניינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנשואים בלבד במערכת הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978 להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם 0533124355 שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או

בפקס 15326537343

קישור כשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuRktK0XBBVXp6S0E>

קישור כשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuaHdrRWZXSgtVlk>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr>

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCiKKmAWXyD6Q9Xu7JH0Js19bumlHE?usp=sharing>

בעזהשי"ת

אנו שמחים להודיע על קו מלפון של סוד החשמל
מספרי המלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

026647979 > 4

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת